

ОГЛЕДАЛО

Тежина трептаја огледа се у недогледу,
Док душе говоре песмама немим,
Колико почетака живи у једном преокрету,
Док Сунце и све звезде искре сузама бледим?

У одразима назиру се реченице што у речима не
налазе места,
И бујица што ломи погледе, па почетак изгледа као
да од искона преста’.

На маленом се стаклу спајају јуче и сутра,
Опијене ноћи и мамурна јутра,
Лаковерна кривица и уморна радост,
У огледалу пољубила се свака крајност.

Додирнуше се дна и рубови чаша,
Од викања урлици остали су без гласа,
Али две се сене сударити неће,
Док из њих натопљени дашак у догорели пламен
слеће.

Препунио се свод тих дрхтавих сенки,
Што се слепо у огледалу гледају,
А стаклићи троми и меки,
Њихову даљину обесно цепају.

Чије су те бљештаве сене,
И зашто погледе своје не чују?
Кад међусобно једна другу плене,
Док у одјецима својим прећутно нестају.